

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2264/14
Дана 23.07.2014.године
Б Е О Г Р А Д

РАД-6.1 зарада, накнада зараде

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Бисерке Живановић, председника већа, Љиљане Митић-Поповић и Весне Мартиновић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "АА", ради накнаде штете, одлучујући о изјављеним жалбама тужиље и туженог на пресуду Основног суда у Ваљеву П1 бр.115/11 од 09.08.2012.године, исправљену решењем истог суда П1 бр.115/11 од 03.09.2012.године, у седници већа одржаној дана 23.07.2014.године, донео је

П Р Е С У Д У

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Ваљеву П1 бр.115/11 од 09.08.2012.године, исправљена решењем тога суда П1 бр.115/11 од 03.09.2012.године у ставу другом изреке и у том делу жалба тужиље се **ОДБИЈА** као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Ваљеву П1 бр.115/11 од 09.08.2012.године, исправљена решењем тога суда П1 бр.115/11 од 03.09.2012.године у ставу првом и трећем изреке и **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиље АА, да јој тужени на име накнаде штете за период од 01.11.2007.године па до 31.08.2010.године исплати:

- за месец јануар 2008.године износ од 11.457,80 динара са законском затезном каматом почев од 21.02.2008.године до коначне исплате,
- за месец фебруар 2008.године износ од 11.315,90 динара са законском затезном каматом почев од 21.03.2008.године до коначне исплате,
- за месец март 2008.године износ од 10.520,48 динара, са законском затезном каматом почев од 21.04.2008.године до коначне исплате,
- за месец април 2008.године износ од 10.721,46 динара са законском затезном каматом почев од 21.05.2008.године до коначне исплате,
- за месец мај 2008.године износ од 11.413,60 динара са законском затезном каматом почев од 21.06.2008.године до коначне исплате,
- за месец јун 2008.године износ од 12.093,89 динара са законском

-за месец август 2010.године износ од 12.715,11 динара са законском затезном каматом почев од 21.09.2010.године до коначне исплате, као и да јој тужени на име трошкова спора плати износ од 98.825,85 динара, као неоснован.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 бр.115/11 од 09.08.2012.године ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде штете за период од 01.11.2007.године па до 31.08.2010. године исплати појединачне месечне одређене износе са законском затезном каматом од датума доспелости па до исплате ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете исплати појединачне одређене месечне износе са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па коначне исплате ближе одређене овим ставом изреке, док је ставом трећим изреке обавезан тужени да тужиљи на име трошкова спора плати износ од 98.825,85 динара.

Решењем Основног суда у Ваљеву П1 бр.115/11 од 03.09.2012.године исправљена је пресуда Основног суда у Ваљеву П1 бр.115/11 од 09.08.2012. године тако што у првом реду другог става изреке уместо “тужиоца АА1”, треба да стоји “тужиље АА”, док је у преосталом делу пресуда остала непромењена.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили и тужиља и тужени и то тужиља у односу на став други изреке због погрешне примене материјалног права, а тужени у односу на став први и трећи изреке због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне и непотпуне примене материјалног права и погрешне и непотпуне примене Закона о парничном поступку, са предлозима као у жалбама.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 372 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.125/04, 111/09), у вези одредбе члана 506 став 1 новог Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11), Апелациони суд у Београду је нашао:

-жалба тужиље је неоснована, док је жалба туженог основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка предвиђених одредбом члана 361 став 2 тачке 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити има других повреда одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на њену правилност и законитост.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку пред првостепеним судом произлази да је тужиља радила код туженог на радном месту секретара ПО при чему је одређено да ће послове обављати у Ваљеву. Тужиља у овој

правној ствари потражује разлику мање исплаћене зараде, а за период од септембра месеца 2002.године до септембра месеца 2010.године. Према одредби члана 27 Појединачног колективног уговора туженог број 5367 од 29.07.2002.године, цена рада за најједноставнији рад, утврђује се за сваку профитну организацију, према исказном кварталном пословном успеху, а за стручне службе према кварталном пословном резултату профитних организација у Београду, док је одредбом члана 1 Колективног уговора о изменама и допунама Колективног уговора број 18479 од 22.12.2006.године предвиђено, да се цена рада за најједноставнији рад утврђује за сваку профитну организацију према исказаном пословном резултату-доприносу запослених пословном успеху предузећа. Одлуком Установног суда У.бр.25/2009 од 09.06.2010.године, утврђено је да је одредба члана 27 Колективног уговора бр.5367 од 29.07.2002.године, несагласна Уставу и закону. Утврђено је да је у спорном периоду тужилји вршен обрачун зараде по цени рада у ПО Ваљеву, али првостепени суд је нашао да је такав начин обрачуна зараде за тужилју супротан одредби члана 104 Закона о раду, па је обавезао туженог да накнадеи штету тужилји, а за наведени период, како је то одлучено у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Имајући у виду да се потраживања тужилје односи на период од септембра месеца 2002.године до септембра 2010.године, а да је тужбу у овој правној ствари поднела 14.фебруара 2011.године, то је првостепени суд закључио да је за период од септембра 2002. године до децембра 2007. године потраживање тужилје застарело, а имајући у виду одредбу члана 196 Закона о раду, па је овај део тужбеног захтева одбио.

На овако потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је у погледу одлуке садржане у потврђујућем делу изреке правилно применио материјално право, док је у преиначеном делу ожалбене пресуде на потпуно и правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, због чега је пресуда у том делу преиначена и одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Наиме, одредбом члана 123 Закона о раду (“Службени гласник РС” бр.70/01, 73/01-закон који се односи на период тужиочевог потраживања до 23.03.2005. године), прописано је да се сва новчана потраживања из радног односа, сматрају оброчним давањима и застаревају у року од 3 године, од дана настанка обавезе, док се одредбом члана 196 Закона о раду (“Службени гласник РС” бр.24/05-закон који се односи на период тужиочевог потраживања после 23.03.2005.године), прописано је да сва новчана потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе.

Поштујући наведене одредбе Закона о раду, који су важили у спорном периоду тужилјиног потраживања, а имајући у виду да се њено потраживање односи на период од септембра месеца 2002. године до септембра месеца 2010. године, те да је тужбу у овој правној ствари поднела 14.02.2011. године, правилно је првостепени суд закључио, да је потраживање тужилје за период од септембра 2002. године до децембра 2007. године застарео.

Супротно наводима жалбе тужилје у овом делу побијана пресуда садржи јасне и потпуне разлоге, па не стоје разлози наведени у жалби да је у питању

накнада штете, а не потраживање из радног односа. Ово имајући у виду да тужилац у овој правној ствари потражује исплату разлике зараде, а да је зарада повремено потраживање из радног односа које застарева у року од три године, сходно цитираној одредби Закона о раду.

Међутим, у односу на став први изреке побијана одлука је морала бити преиначена, а тужбени захтев тужиље одбијен.

Наиме, одредбом члана 167 став 1 тачка 1 и 3 Устава Републике Србије (“Службени гласник РС” бр.98/06), предвиђено је да је у надлежности Уставног суда, да одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом и општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, а такође и да одлучује о сагласности и других општих аката са законом, као што су правне последице и начин отклањања правних последица, услед примене општег акта, који није у сагласности са Уставом и законом, а када је то утврђено одлуком Уставног суда, одређене одредбама члана 59-61 наведеног текста Закона о Уставном суду, а што је и материјална претпоставка за отклањање тих последица, не само утврђење да је одлуком Уставног суда утврђено да одређене норме општег акта, нису у сагласности са Уставом или законом, већ и да је активиран поступак за измену општег акта у одговарајућем року и по предлогу за измену тог акта. На то је и у односу на норме Колективног уговора туженог послодавца, које су биле предмет уставне контроле, указано Закључком Уставног суда X У-14/2011 од 02.04.2012. године, где је изричито назначено, да у овом случају када се ради о питањима која се односе на утврђивање новчане накнаде на име разлике у висини зараде, штетне последице отклањају се актом послодавца.

Како је у односу на члан 1 Колективног уговора о изменама и допуна Колективног уговора од 22.12.2006. године изостала уставна контрола, јер нема одлуке Уставног суда, којим би било утврђено да је назначена норма која садржи начин одређивања цене рада неуставна, односно супротна закону, то суд у парници није овлашћен да вреднује уставност односно законитост те норме Колективног уговора, а нарочито у ситуацији, када та норма по свом садржају, није иста као и норме које су биле предмет уставне контроле и за које је утврђено да нису сагласне са Уставом и законом. Супротно овоме погрешно првостепени суд закључује да то што наведена одредба члана 1 Колективног уговора о изменама и допунама колективног уговора од 22.12.2006. године, иако није била предмет уставне контроле, не може производити дејство односно не може опстати у правном промету, јер се ради о суштински истим одредбама, којом се утврђују различите основне цене рада за исте послове. Међутим, из свега се може закључити да од доприноса пословном успеху послодавца, сваке профитне организације, зависи и цена рада, а та категорија је варијабилна и зависи од остварених резултата рада.

С обзиром на овако утврђено чињенично стање, а супротно наводима у пресуди у првостепеној одлуци, на овај начин се не вреднује различито исти рад и повређује правило из одредбе члана 104 став 2 Закона о раду, да се запосленим гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте вредности, који је остварен код послодавца, јер нема повреде овог правила, када се утврди да цена рада за одређену профитну организацију – сваку профитну организацију, зависи од њеног доприноса пословном успеху предузећа, односно од доприноса

запослених пословном успеху предузећа.

Из истих разлога погрешан је закључак првостепене одлуке који се односи на одредбу члана 9 Закона о раду, односно на примену правила о повољнијем пропису, јер како је већ речено, са становишта нормативног решења, доводи се у зависност рад запосленог, односно запослених, у одређеним деловима процеса рада и њиховог доприноса пословном успеху предузећа. Код овако утврђеног чињеничног стања, а применом наведених норми, првостепена одлука у овом делу је морала бити преиначена, а тужбени захтев тужиље одбијен, имајући у виду да је приликом одлучивања у овом делу занемарено да одредба члана 1 Колективног уговора о изменама и допунама колективног уговора, није била предмет уставне контроле, те да се на основу ње одређивала зарада тужиље, узимајући цену рада из профитне организације где је радила и остваривала резултате рада и чињенице да се њен допринос пословном успеху предузећа узима као меродаван, а применом управо ове норме, па како је тужени испунио своју обавезу према тужиљи, по основу исплате зараде за период потраживања од јануара месеца 2008.године до августа месеца 2010. године, а применом правила из одредбе члана 295 Закона о облигационим односима, то је захтев тужиље као неоснован одбијен.

Како тужиља није успела у парничном поступку, и одлука о трошковима парничног поступка је преиначена и у овом делу је одбијен захтев тужиље за накнаду истих, а применом правила из одредбе члана 149 Закона о парничном поступку.

Такође, како тужиља није успела у поступку по жалби, то нема право ни на накнаду трошкова парничног поступка, насталих поводом овог правног лека, те је овај суд применом одредбе члана 161 став 1 ЗПП-а, донео одлуку као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Код изложеног, а на основу одредбе члана 375, 380 тачка 4 и 161 став 1 Закона о парничном поступку, а све у вези члана 506 став 1 новог Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Бисерка Живановић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Јасмина Ђокић